

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **P. M. J.-M.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, se sídlem Křížíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2013, č. j. KRPA-94830/ČJ-2012-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 2 A 63/2013 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2013, č. j. KRPA-94830/ČJ-2012-000022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce (dále „stěžovatel“) za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud žalobu stěžovatele zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v odůvodnění rozsudku shrnul obsah správního spisu včetně okolností předcházejících nynějšímu zajištění stěžovatele, správního rozhodnutí žalovaného o vyhoštění a předchozích trestních rozsudků týkajících se stěžovatele. Městský soud uvedl, že z lustrace provedené žalovaným vyplynulo, že stěžovatel již v minulosti porušil předpisy České republiky, bylo mu uloženo vyhoštění ve správním i v trestním řízení a stěžovatel tato rozhodnutí nerespektoval. Je nepochybné, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez povolení a nevycestoval z území ani v době stanovené v posledním rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2012.

Městský soud neshledal důvodnou stěžovatelovu námitku směřující k nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůvodnil nevyužití těchto opatření jednak na základě výpovědi stěžovatele při podání vysvětlení dne 23. 8. 2013, jednak tím, že stěžovatel již v minulosti nerespektoval vydané rozhodnutí o správním vyhoštění ani rozhodnutí soudu o vyhoštění udělené v trestním řízení. Při podání vysvětlení dne 23. 8. 2013 stěžovatel neuvedl adresu pobytu, naopak přiznal, že pobývá na ulici a nedisponuje finančními prostředky.

Ohledně stěžovatelem tvrzeného špatného zdravotního stavu opět žalovaný vycházel ze skutečností uvedených stěžovatelem při podání vysvětlení. Stěžovatel nepředložil lékařskou zprávu, z níž by vyplývalo, jaké má zdravotní problémy, a zda se s těmito problémy soustavně léčí.

Městský soud rovněž neshledal důvodnou stěžovatelovu námitku (týkající odůvodnění doby zajištění), že tvrzení žalovaného v tomto ohledu neodpovídá skutečnosti. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel nedisponuje cestovním dokladem, má pouze cestovní průkaz totožnosti, který není dokladem vydaným zemí stěžovatelova původu. Je tedy nepochybné, že pro zajištění vycestování stěžovatele bude třeba zajistit náhradní cestovní doklad.

Městský soud neshledal ani pochybení ve vztahu k čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť délka zajištění nepřesahuje dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jímž je stěžovatelovo správní vyhoštění. Zbavení osobní svobody je ospravedlněno probíhajícím řízením o vyhoštění.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. aniž by jednotlivá tvrzení pod konkrétní ustanovení s. ř. s. podřadil.

Stěžovatel předně poukázal na okolnosti svého zajištění. Zdůraznil, že podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany dostal stěžovatel výjezdní příkaz s platností na 30 dní, tj. do 22. 8. 2013. Ve své žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. V době platnosti uděleného výjezdního příkazu nebylo rozhodnuto o stěžovatelově žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel tedy nejprve požádal o vydání nového výjezdního příkazu Ministerstvo vnitra, které mu výjezdní příkaz odmítlo udělit. Proto se stěžovatel dostavil na pracoviště žalovaného, aby požádal o vydání nového výjezdního příkazu žalovaného. Tam byl však zajištěn.

pokračování

Stěžovatel namítá, že tento postup žalovaného nebyl přiměřený okolnostem případu ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., (dále „správní řád“) a § 2 odst. 4 téhož zákona. Stěžovatel má za to, že jako osoba čekající na rozhodnutí o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany by měl mít možnost zůstat na území České republiky minimálně do doby rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku. Fakt, že délka soudního řízení o odkladném účinku přesáhla délku výjezdního příkazu, by neměl vést k újmě stěžovatele rozhodnutím o zbavení jeho svobody. Stěžovatel zdůraznil, že jeho žalobě byl odkladný účinek přiznán. Podle názoru stěžovatele jde o systémový problém. Stěžovatel upozorňuje, že realizace vyhoštění cizince, který požádal o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o žádosti o azyl v čase, kdy o žádosti o přiznání odkladného účinku nebylo rozhodnuto, je v rozporu se zásadou non-refoulement.

Stěžovatel dále namítá, že jeho zajištění nebylo přiměřené jeho zdravotnímu stavu. Stěžovatel se ohrazuje proti závěru soudu a žalovaného, že tvrzené zdravotní problémy nedoložil žádnými lékařskými zprávami. Podle názoru stěžovatele postačuje, že při podání vysvětlení uvedl, že má nemocné srdce a plíce, vysoký krevní cukr a krevní tlak a že jej čeká operace. Bylo na žalovaném, aby zjistil skutkový stav a náležitě se zabýval přiměřeností aplikace zajištění na zdravotní stav stěžovatele. Stěžovatel namítá, že také městský soud si mohl tyto lékařské zprávy vyžádat z úřední povinnosti. Stěžovatel v zařízení pro zajištění cizinců neměl možnost je opatřit. Pro argumentaci stěžovatele svědčí i fakt, že po propuštění ze zajištění podstoupil potřebnou léčbu a operaci.

Podle názoru stěžovatele dále žalovaný v jeho případě automaticky vyloučil možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců a navíc jej o takové možnosti ani řádně neinformoval. Stěžovatel uvádí, že v jeho případě přicházelo v úvahu využití opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), neboť stěžovatel pobýval u svého kamaráda, jehož adresu uvedl při podání vysvětlení dne 23. 8. 2013 jako adresu pro doručování. Policie se také stěžovatele sice dotazovala na finanční prostředky a adresu, ale neuvedla, že je to v souvislosti s možností alternativy k zajištění. Soud podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku přiměřenosti aplikace zajištění v případě stěžovatele, neboť v jeho případě by i vzhledem k věku a zdravotnímu stavu bylo přiměřenější užít zvláštní opatření za účelem vycestování.

Stěžovatel dále namítá vady řízení před městským soudem. Žalovaný podle tvrzení stěžovatele doručil soudu správní spis až téměř dva týdny po obdržení žaloby, což je v rozporu s § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož měl žalovaný dodat spis městskému soudu do 5 dnů ode dne doručení žaloby. Městský soud pak sice vydal rozsudek ve lhůtě stanovené zákonem dne 30. 9. 2013, avšak rozsudek byl stěžovateli doručen až 25. 10. 2013, i přes jeho písemnou žádost o urychlení řízení.

Stěžovatel namítá, že městský soud rozhodoval na základě neúplného soudního spisu, neboť žalovaný soudu opomněl předložit přílohy, které byly součástí žaloby stěžovatele, a tyto přílohy tak nejsou součástí soudního spisu.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Následně Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

K námitce nepřiměřenosti zajištění stěžovatele okolnostem jeho případu a jeho zdravotnímu stavu:

Stěžovatel nijak nezpochybnil, že v jeho případě existovaly žalovaným deklarované důvody zajištění za účelem správního vyhoštění, tj. důvody podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nevycestoval z území České republiky v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění a zároveň pokračovalo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Je třeba poukázat na to, že stěžovatel nejenže svým pobytem na území České republiky jednal v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 26. 7. 2012, č. j. KRPA-94830/ČJ-2012-000022, ale jak vyplývá ze správního spisu, z rozhodnutí žalovaného i z rozsudku krajského soudu, stěžovateli byl dne 9. 2. 2007 Okresním soudem ve Frýdku-Místku udělen trest vyhoštění na dobu čtyř let v řízení vedeném pod sp. zn. 1 T 161/2006. Tento rozsudek konstatoval, že již v roce 2000 stěžovatel nerespektoval zákaz pobytu na území České republiky a Okresním soudem ve Znojmě byl odsouzen k odnětí svobody v délce trvání tří měsíců. Pro úplnost je třeba dodat, že stěžovatel několikrát za svůj pobyt v České republice inicioval vždy neúspěšně řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to v roce 1994, 2000, 2006, 2012 a naposledy (popáté) v roce 2013.

Z minulosti stěžovatele je tedy zřejmé, že okolnosti případu svědčily v jeho neprospěch. V té souvislosti lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu, podle které, jednal-li cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států Evropské unie, přestože neměl pro svůj pobyt splněny zákonem požadované podmínky, a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, či ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 83/2012 - 31). Pakliže stěžovatel poukazuje na rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (ve kterém stěžovatel nakonec neuspěl), je třeba zdůraznit, že tento výsledek nemohl žalovaný předvídat (ve věci mezinárodní ochrany stěžovatele bylo rozhodnuto o nepřípustnosti návrhu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu) a v zásadě ani očekávat. Kromě toho je třeba vzít na vědomí, že se jedná o různé typy řízení, které nelze posuzovat ve vzájemné souvislosti tak, jak to činí stěžovatel.

Stěžovatel namítá, že zajištění nebylo přiměřené jeho zdravotnímu stavu. Za předpokladu, že zdravotní potíže stěžovatele v závažnějším rozsahu vůbec existují (odpovídající podklady k tomu nebyly předloženy a tvrzení samotného stěžovatele rozhodně není jednoznačné. Např. ve věci řízení o správním vyhoštění v protokolu o vyjádření účastníka dne 26. 7. 2012 stěžovatel uvedl, že se „cítí zdrav“), na pozadí skutečností obsažených ve správním spisu nelze

pokračování

přesto tuto námitku považovat za přesvědčivou. Zajištění cizince samo o sobě neznamená odepření zdravotní péče. Fakticky i podle § 176 a 176a zákona o pobytu cizinců je cizinci po dobu zajištění poskytována (zejména neodkladná) péče, přičemž náklady na tuto péči hradí stát. V nyní posuzované věci tento soud nepřehlédl, že při podání vysvětlení dne 23. 8. 2013 stěžovatel uvedl, že má zdravotní problémy (nemocné srdce, plíce, vysoký krevní tlak, vysoký cukr v krvi) a že se měl 26. 7. 2013 podrobit operaci pohlavního ústrojí, neví však, jakým způsobem bude zdravotní péči hradit, když není zdravotně pojištěn. Zároveň potvrdil, že mu veškerá potřebná zdravotní péče byla poskytnuta v zařízení Bělá-Jezová v průběhu azylového řízení. Sám stěžovatel tak poskytuje dostatek argumentů pro závěr, že jeho pobyt v zařízení pro cizince, byť v rámci zajištění, rozhodně nemůže být méně příznivý pro ochranu jeho zdravotního stavu, než pobyt v jeho vlastní režii. Za tohoto skutkového stavu, řádně zjištěného žalovaným, postrádá stěžovatelova námitka logiku. Dostatečná indikace zdravotního stavu a jeho léčení jsou pro stěžovatele evidentně dostupnější, i podle jeho vlastního hodnocení, v zařízení pro cizince.

K tvrzení stěžovatele, že se plánované operaci podrobil mimo zajištění, tento soud dodává, že tím není vyloučeno, že by se operaci mohl podrobit také v případě pobytu v zařízení, navíc bez pochybností o tom, jak budou náklady zdravotní péče uhrazeny. Kromě toho nelze přehlédnout, že tato skutečnost je pro rozhodování irelevantní. Při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů je třeba vycházet ze skutkového stavu, který existoval v době rozhodování správních orgánů (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). A v takovém případě platí shora vyslovený závěr.

K námitce nedostatečnosti posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců:

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jednou z podmínek pro zajištění cizince mimo jiné také fakt, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, vyplývá: „*Aby mohl správní orgán svědomitým způsobem posoudit možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 téhož zákona, musí v tomto směru zjišťovat relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu.*“ Nejvyšší správní soud tedy podotýká, že podmínkou řádného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je náležité zjištění skutkového stavu policíí. V projednávané věci vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 8. 2013, že žalovaný zjišťoval, zda stěžovatel disponuje finančními prostředky potřebnými pro pobyt a vycestování z území České republiky. Z odpovědi stěžovatele vyplývá, že finanční prostředky pro pobyt na území České republiky nemá, nepracuje zde, o pomoc s vycestováním bude žádat „nějakou organizaci“ a jídlo mu dávají kamarádi. Na otázku žalovaného, na jaké adrese se zdržuje, stěžovatel odpověděl, že stálou adresu nemá. Na dotaz žalovaného na adresu pro doručování na území České republiky sice uvedl adresu pro doručování v Praze u svého přítele, z výpovědi stěžovatele však rozhodně nelze dovodit, že na této adrese u přítele také pobývá. Naopak stěžovatel sám výslovně uvedl, že stálou adresu pobytu nemá a žije na ulici. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by ani případné informování stěžovatele žalovaným při podání vysvětlení o tom, že je na tyto skutečnosti dotazován v souvislosti se zvážením možnosti uložení opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, nemohlo vést (za předpokladu, že stěžovatel vypovídal pravdivě) k jiným skutkovým zjištěním.

Na základě podání vysvětlení dne 23. 8. 2013 byl tedy žalovaným podle názoru Nejvyššího správního soudu zjištěn řádně skutkový stav vylučující možnost uložení stěžovateli zvláštní opatření za účelem vycestování.

Nelze také souhlasit se stěžovatelem v tom ohledu, že by žalovaný „automaticky vyloučil“ možnost uložení opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že neuložil zvláštní opatření za účelem vycestování zejména z důvodu neznámé adresy pobytu stěžovatele na území České republiky, pro nedostatek finančních prostředků stěžovatele a také vzhledem k minulému jednání stěžovatele (stěžovateli byl uložen trest vyhoštění na dobu 4 let, stěžovatel již v roce 2000 nerespektoval zákaz pobytu na území České republiky a byl odsouzen k odnětí svobody v délce trvání 3 měsíců). Důvod byl tedy žalovaným odpovídajícím způsobem individualizován zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem.

K tomu je třeba dodat, že neexistence trvale dostupné adresy skutečného pobytu cizince brání uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců právě proto, že na této dostupnosti je použitelnost opatření založena. Nedostatek finančních prostředků brání postupu podle § 123b odst. 1 písm. b) proto, že vylučuje složení finanční záruky, zákonné podmínky užití tohoto opatření.

Posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak bylo žalovaným i městským soudem provedeno správně. V projednávané věci nebylo možno zvláštní opatření za účelem vycestování stěžovateli uložit a na této skutečnosti nic nemění ani stěžovatelem namítaný jeho věk a zdravotní stav. Nadto se uložení zvláštních opatření nejeví ani hypoteticky jako postačující vzhledem k minulosti stěžovatele, zejména jeho opakovanému nerespektování rozhodnutí ukládajících mu povinnost opustit území České republiky.

Ke stěžovatelově námitce nedodržení lhůty pro předložení správního spisu žalovaným městskému soudu a k námitce prodlení městského soudu s doručováním napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejedná o vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Kasačním důvodem podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být pouze taková „jiná vada řízení“, která by takový následek mohla mít. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že ust. § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanovena lhůta pro doručení rozsudku cizinci pouze pro případy, kdy krajský soud rozhodne o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud se též zabýval námitkou stěžovatele, že městský soud rozhodoval na základě neúplného spisu, neboť žalovaný k žalobě opomenul připojit přílohy (stěžovatelova žaloba byla podávána prostřednictvím žalovaného ve smyslu § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud konstatuje, že přílohami žaloby měla být podle jejího obsahu kopie napadeného rozhodnutí žalovaného, potvrzení Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 Az 21/2013 ze dne 16. 8. 2013 a protokol o podání vysvětlení ze dne 23. 8. 2013. Všechny tyto listiny jsou však zároveň součástí správního spisu, který měl městský soud při rozhodování o stěžovatelově žalobě prokazatelně k dispozici. Ani v tomto případě se tedy nemohlo jednat o vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jak stanoví § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce, že realizace vyhoštění cizince, který požádal o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o žádosti o azyl v čase, kdy o žádosti o přiznání odkladného účinku nebylo rozhodnuto, je v rozporu se zásadou non-refoulement:

Relevance této námítky byla již shora vyvrácena. Nejvyšší správní soud kromě toho zdůrazňuje, že žádné důvody, významné z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců nebo ve vztahu k čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy České republiky nebyly v řízení zjištěny a neuvedl je ani sám stěžovatel. Možnost vycestování stěžovatele byla již dříve úředním postupem

pokračování

potvrzena závazným stanoviskem Ministerstva vnitra k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele ze dne 25. 7. 2012, č. j. KRPA-94830/ČJ-2012-000022. Z posléze uvedeného hlediska je tedy zřejmé, že se jedná o námitku účelovou, postrádající logiku a objektivní zdůvodnění.

S přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem, včetně historie pobytu stěžovatele na území České republiky spojené s ignorováním právních předpisů a úředních rozhodnutí, není opravdu jasné, v čem by mohlo spočívat porušení principů § 2 odst. 3, 4 správního řádu postupem policie. Žalovaný všechny zjištěné skutečnosti objektivně interpretoval tak, aby přijaté řešení bylo nejen v souladu s veřejným zájmem, ale neopomněl ani hodnotit oprávněné zájmy stěžovatele. V jeho případě to ovšem nemohlo vést k rozhodnutí, jaké si stěžovatel představoval. To však správnímu orgánu vyčítat nelze.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2014, č. j. 3 As 110/2013 – 23 ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Anna Doležalová, MBA., advokátka. Ustanovená advokátka nevyčíslila svoji odměnu, Nejvyšší správní soud proto rozhodl o její odměně na základě skutečností zřejmých ze spisu. Ze spisu vyplývá, že ustanovená zástupkyně stěžovatele učinila ve věci jeden úkon právní služby, a to sepsání a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2014 (srov. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za tento úkon právní služby náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ze spisu nevyplývá, že by ustanovená zástupkyně stěžovatele byla plátkyní DPH. Celkově tedy náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu